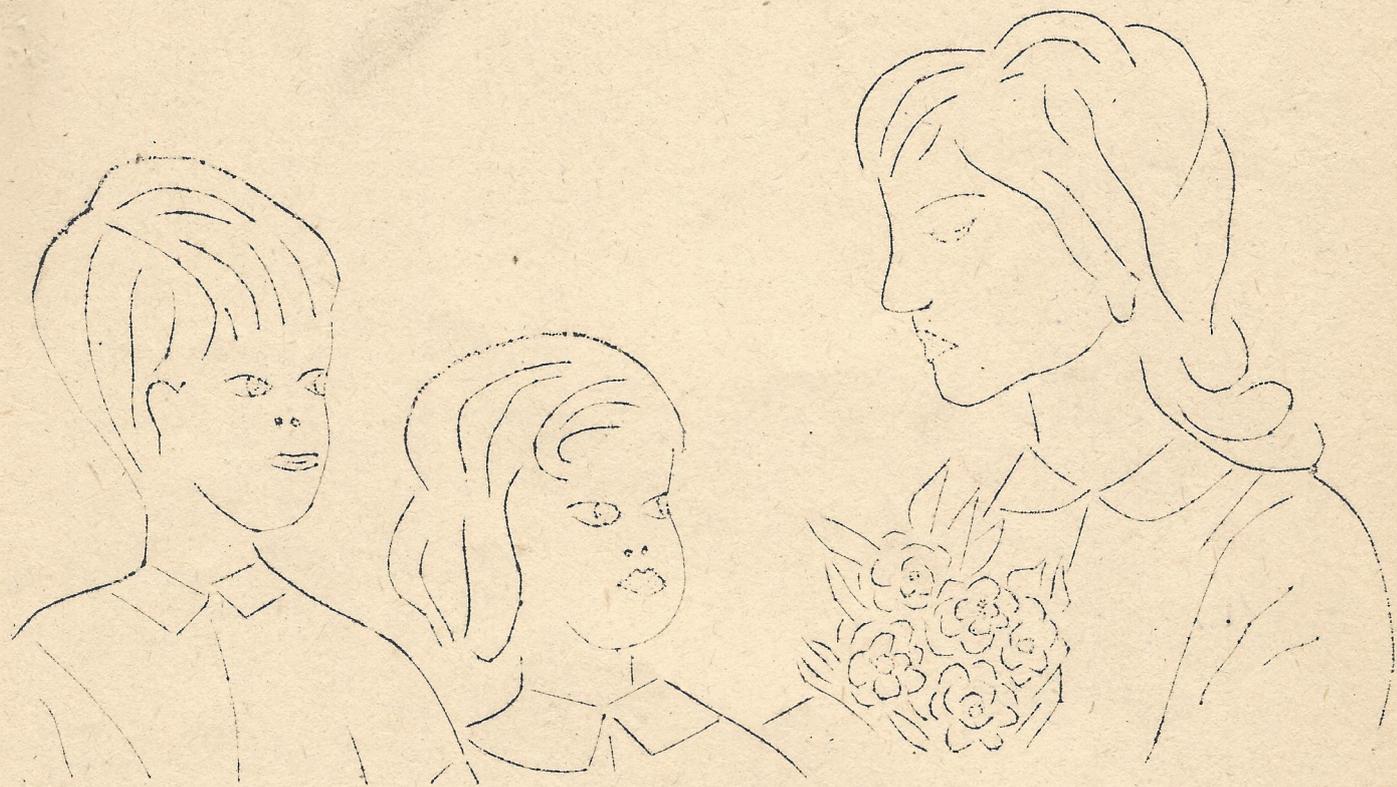

LETO: II.

ŠTEVIKA: 3

ŠOLARČEK

IZPOD ČRNE PRSTI

8. MAREC -- DAN ŽENA

ŽENE PRAZNUJEJO

8. marec je mednarodni dan vseh borbenih žena. Tega dne, leta 1908 so socialisti v ZDA zahtevali volilno pravico tudi za ženske. Zato so naslednje leto socialistke na svoji konferenci razglasile 8. marec za mednarodni praznik žena.

Tudi pri nas so se morale žene boriti za svoje pravice. Že pred vojno so praznovale mednarodni ženski dan, toda revolucionarni 8. marec je bil obsojen na ilegalno. Mednarodnoosvobodilno vojno so dokazale, da se znajo junaško boriti kot mošje. Danes se jugoslovanskim ženam ni treba več boriti za priznanje enakopravnosti in ne za pravico do enakega plačila za enako delo. V mnogih državah na svetu žene še danes niso enakopravne.

Tudi otroci se bomo spomnili na njihovo borbo za enakopravnost. Učenci VI. razreda bodo pripravili proslavo, VIII. razred pa jim bo priredil ples. Ko se bodo vrnile domov, jih bodo čakala naša darila.

Kos Majda, VIII. raz.

MOJA MAMA

Od vseh ljudi na svetu imam najraje svojo mamo. Ko sem bila majhna, me je hrsnila in pestovala. Potem me je učila hoditi in govoriti. Če sem vesela, se smeji z mano, če sem žalostna, me tolaži. Med boleznijo sedi ob moji postelji in me zdravi. Zdaj hodim v šolo in ko zvečer sediva ob peči, me rada posluša, ko pripovedujem, kako je bilo v šoli. Ko bom velika in bom sama služila kruh, bom mami vse pavnila.

Šturm Metka, II. raz.

MAMA JE POMAGALA PARTIZANOM

MAMA MI JE PRIPOVEDOVALA, DA SO SE PRI NJIH VEČKRAT USTAVLJALI PARTIZANI. ONA JIM JE ZAKRPALA OBLEKE, DA BI JIH NE ZBELO V HUDI ZIMI.

DAKSKOBLER IGOR,
I. RAZRED

ŽENE SO SE BORILE ZA ENAKOPRAVNOST

Naše žene so si priborile enakopravnost šele po II. svetovni vojni. Delati so morale po šestnajst ur. Bile so slabo plačane. Imele niso nobenih pravic. Za njihove pravice so se borile: Vida Tomšič, Zofka Kveder, Marija Curie, Helena Keller, Klara Zetkin. Ko se je začela II. svetovna vojna, je šlo veliko žensk v partizane. Postale so borke, kurirke in bolničarke. Mnogo jih je v vojni padlo. Najbolj hrabre so postale narodni heroji: Tončka Češ, Ilva Klavžar. Sedaj žene lahko študirajo, so zaposlene, imajo volilno pravico. So pisateljice, pesnice, novinarki. Udeležujejo se tudi v politiki in športu. Za 8. marec voščimo vsem ženskam mnogo uspehov pri delu in doma.

Bernarda Frelj, VI. raz.

DARILO ZA MAMO

Nekega dne sva s sestro prosili očka, naj mama da denar za mamino darilo za 8. marec. Dal mama je dva tisoč dinarjev. S sestro sva šli v trgovino. Prodajalka mama je pokazala dva servisa. Kupili sva najlepšega. Nato sva rami kupili še čestitko. Doma sva šaktlo skrili pod posteljo. Oujšili sva po šopek cvetic. Naslednji dan sva mami čestitali in ji podelili darilo in cvetice. Bila je srečna.

Anica Kikelj, VI. raz.

MAME NI VEČ

Mama mi je umrla leta 1961. Bliža se dan žene in rada bi ji podelila šopek rož ali topla voščila, a tega ne morem storiti, zato ji bom okrasila grob. Pred smrtjo sem mamo prebrala cenila. Sedaj, ko je ni več, vem, koliko pomeni mama. Večkrat sem jo užalila. Lila ji je hudo, a jaz si njene žalosti nisem mogla razlagati. Nekega dne so mami sporočili, da mama na obsevanje. Ko sva se poslovili, mi je bilo težko. Nekaj mi je povedalo, da je ne bo več nazaj. In res, ko sva jo pripeljali, je umirala. Ni je več. Za 8. marec ji bom grob lepo okrasila, da vendar za dan žena ne bo pozabljena na pokopališču.

Lilija Bizjak, IV. raz.

SPOZNAVAJMO DOMOVINO IN TUJINO

IZLET V VRBO

Tudi letos smo se pripravili na izlet. Namenjeni smo bili v Vrbo, kjer se je rodil naš največji pesnik. Vlak nas je vozil skozi dolino Bohinj in se nato ustavil na Eledu. Izstopili smo. Ogleдали smo si jezero, ki se je bleščalo v sončni svetlobi. Z gradu se nan je nudil lep razgled na Eled. Zapustili smo grad in se na potili po cesti v Vrbo. Kmalu smo stali pred Ribičevo hišo. Eila je enonadstropna. Do vrat so z obeh strani vodili stopnice. Vrata so bila odprta. Vstopili smo. Iz kuhinje je stopila prijazna ženica. Lepe nas je sprejela in nam razkazala prostora. Prva soba je bila precej velika. V desni kotu je stala kavečka peč. Pod njo so ležali stari Prešernovi čevlji. V nasprotni kotu je bila pogrbtna miza. Ob zidu so stali klopi. Vrata so vodila v sosednjo sobo. Tu je bila Prešernova zibelka. V mislih sem vlekla Prešerna, kako sedi za mizo in piše pesni. Tudi drugi učenci so bili nonla takih misli. V sobici je vladala tišina. Pretrgala jo je tovarišica, ki je dejala naj se podišemo v knjižnico obiskov. Ubojali smo jo. Nato smo kupili razglednice. Za slavo smo recitirali Prešernove pesni: "O Vrba, srečna, trga vas domača...".

Rozka Pajntar, IV. raz.

IZLET NA URH PRI LJUBLJANI

Nedaleč od Ljubljane stoji rajhen grič - Urh, kamor smo se odpravili na izlet. Na griču stoji cerkev, ki je bila nekdaj sovražnikovo oporišče. Stopila sem v cerkev, preurejeno v muzej. Ob stenah so bila postavljena stojala s platni, na katerih so bile slike. Prikazovale so mlade ljube, ki so bili do zadnjega diha zvesti domovini. Na stenah so bila pritrjena pisma, v katerih je bila ena sama obtožba proti donacin izdajalcer. Zanimivo je, da je brat ubijal brata, ne da bi se zavedal, kaj je storil. Ogleдали smo si tudi rečnarijo, ki je služila za rušenje Slovencev. Na tili smo se še k lipi, kjer so donaci izdajalci obešali svoje radne brate. Na padle žrtve nas spominja lep spomenik. Vanj je vklesano vse trpljenje sil venskega ljudstva med NOB. Postavljen je zato, da se bodo junakov spominjali tudi poznejši rodovi.

Slavica Kovač, VII. raz.

NA ELEDU

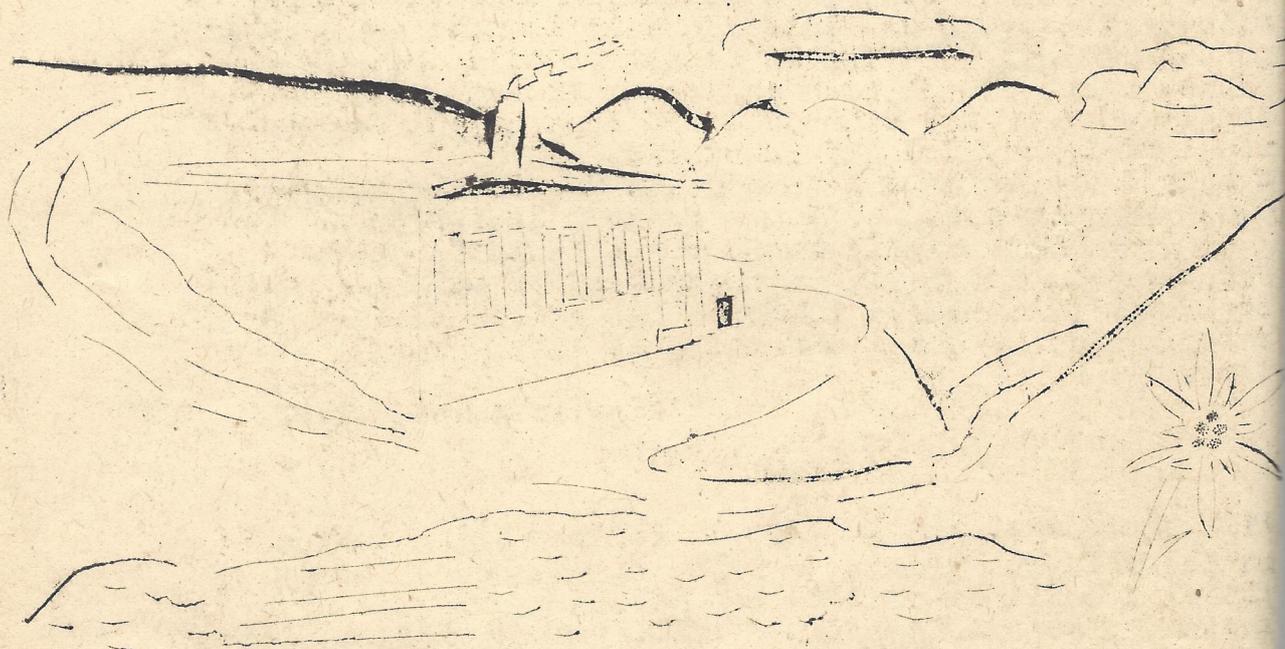
Eila je lepa zimska nedelja. Ob 12^h smo šli z vlakom na Eled. Eledsko jezero je bilo zamrznjeno. Po ledeni plošči smo šli na otok. Ko sem stopila na led, sem pozabila, da je pod mano jezero. Ob 14^h se je pričelo teknovanje. Dolgo smo gledali motoriste, ki so vozili po zamrznjenem jezeru. Za motorje so bili privezani teknovalci na smučeh. Motorji so imeli posebna kolesa z žeb lji, da se jim ni drselo. Drveli so s hitrostjo čez sto kilometrov na uro. Niso se bali, da bi led popustil. Ko smo se vračali na postajo, smo v gozdu ob cesti našli prvi teloh.

Sonja Berginc, II. raz.

PLANINSKO DRUŠTVO PODBRDO

Planinsko društvo Podbrdo je bilo ustanovljeno leta 1957. Od takrat do danes se je zelo dobro razvilo. Po razpadu kočar na Črni prsti, je PD v Podbrdu sklenilo, da jo bodo naprej oskrbovali oni. Takoj so začeli z delom. Kmalu so jo za silo popravili. Lansko leto so jo že zvišali za eno nadstropje, tako je turistom nudila prenočišča. Do letos jo še niso končali, ker je delo po zimi nemogoče in tudi do kočar se po zimi ne da priti zaradi snega. To delo zahteva veliko stroškov, ker je prenos hrane in materiala na Črno prst zelo težak. PD prireja vsako leto izlete za pionirje in mladince. V društvo je vključenih okoli 60 učencev - pionirjev. Lansko leto je društvo organiziralo izlet na Javorniške Rovte. Letos pa imajo v načrtu izlet na Begunjsčico in verjetno tudi na Črno prst. Na šoli je bilo predavanje, ki je bilo srenljavo z diapozitivi in sicer: "Odprava na Spitzberg" in "Planinska flora v naših gorah", saj le malo kdo pozna razno gorsko cvetje. Takih predavanj si mladi planinci želijo čimveč.

Miran Valerjancič, VI. r.

ŽIVLJENJE NA NAŠI ŠOLI

POČASTILI SMO PRVELETOV DAN

Franco Prežeren je veliki pesnik. Rodil se je v Vrbi na Gorenjskem. Tudi mi smo 8. februarja pripravili proslavo. Na odru je visela njegova slika. Proslave so se udeležili učenci vseh razredov. Katal je VIII. razred. Recitirali so pesmi: "Turjaška Rozamunda", "O Vrba, erčona, draga vas donača", "Zdeavijica" itd. Njegove pesmi so lepe, da segajo prav do srca. V njih je vzpodbujal Slovence, naj se združijo in uprejo tujemu jarmu. Med NČR so brigade nosile po njen ime. Ne samo mi Slovenci, tudi drugi narodi spoštujejo in cenijo velikega pesnika.

Anka Drošč, IV. razred

TEKMOVANJA NA SNIGU

Letos nas je zima precej obdarila s snegom, zato smo na naši šoli sklenili, da bomo pripravili tekmovanja v slalomu in smučarskih skokih na novi 20 metrski skakalnici.

Prijavilo se je trideset tekmovalcev. Čelo počitnice so vodili v težkih pogojih, ker bi dež kralu ves sneg spral. Kadar jim je vreme dopustilo, so nadoknadili zamujeno, že nekaj dni pred tekmami je visel na bolšken stenčasu plakat, ki je vabil gledalce na ogled skokov in slaloma. Tekmovalci so se zbrali v vrsto in izrekli startne številke in krenili na start. Rdeča zastavica je kmalu švisnila skozi zrak in prvi tekmovalec se je pognal po progi. Zadržali smo dih in gledali. Nato so se zvrstili še ostali. Veliko presenečenje nam je pripravil startna številka 6, Štendler Cveto, ki je vozil najhitreje - 39 sekund. Vsi smo mu navdušeno ploskali. Zkozi zadnja vratca se je pognal še zadnji tekmovalec in tekem v slalomu je bilo konec.

Zdaj smo odšli k skakalnici. Tam so mladi skakalci pogumno krenili k njej, da bi jo preizkusili. Dan je bil jasen in hladen, sneg primeren. Kmalu je završal čez skok prvi. Za njim so je spustil drugi, tretji, ... Skoki so bili lepi in dolgi. Marsikdo je padel, a se ni poškodoval. Zvedeli smo za rezultate.

SLALOM:	1.	2.	skupno
Pajntar Jože, VI. razred	26,4	24,6	51,0
Štendler Cveto, VII. razred	23,4	27,9	51,3
Valentinčič Miran, VI. razred	24,6	30,6	55,2
Burgar Bojan, VIII. razred	30,0	27,0	57,0
Burgar Marjan, V. b razred	32,7	24,6	57,3
SKOKI:	1.	2.	3.
Torkar Marko, VIII. razred	16,0	14,5	17,5
Pajntar Jože, VI. razred	12,5	13,0	16,0
Čufer Ivan, V. b razred	14,0	13,0	16,0
Kempšle Cvetko, VIII. razred	12,0	12,6	14,0
Štendler Cveto, VII. razred	12,0	12,0	11,5

Poten so Podbrčani odhiteli domov, jaz in moji prijatelji smo jo rahnili kar peš, ker smo zamulili avtobus.

Pavel Zgaga, VIII. raz.

PARTIZANSKI ČASI

Tako pa še živimo,
čeprav nas je milijon samo,
zdehnili bi, da ne trpimo
z uporne, dvignjeno glav!

Kajuh

STAREJŠI BRAT JE BIL PARTIZAN

OČKA MI VEČKRAT PRIPOVEDUJE KAKO JE BILO PRI NJEM
DOMU. MED VOJNO. NEKEGA VEČERA MI JE PRIPOVEDOVAL O SVO-
JEM STAREJŠEM BRATU, KI JE BIL PARTIZAN. BIL JE NA PO-
REZNU, KO SO BILI IZDANI. JOVR. ENIKA SO ZAGLEDALI ŽE
ČISTO ELIZU, TAKO DA JE VSAK SAM MOGL MISLITI NA RE-
ŠITEV.

VELIKO PARTIZANOV JE TAKRAT PADLO. LE MALOKATEREMU JE
USPELO POBEGNITI. MED POBEGLIMI JE BIL TUDI OČKOV BRAT.
ČEZ ŠTIRI DNI SE JE PRIPLAZIL DOMOV KANJEN, LAČEN IN
TAKO IZPHEBNJEN, DA GA DOMAČI NISO TAKOJ SPOZNALI.
OČKA PRAVI, DA SO BILI T. KRAT HUDI ČASI.

LIDIJA OMAN, I. RAZRED

POSEBNO KOSILO

V NOB so bili gozdovi polni partizanov, ki so branili
svoj narod pred tujci. Prepuščeni so bili in milosti in
nemilosti. Kuharji so seveda morali v gozdu.
Kuhar Tevž je pod streho kuhal kosilo za borce. Ob bli-
žnji mlaki je regala žaba. Kuhar si je mislil, da bo le-
ževalo, ker se je nebo pooblačilo. Za gledal se je v miš-
ko, ki je pravkar priskakljala iz luknje. Vzel je mešal-
ko, da bi jo izgnal. Miška se je prestrašila in skočila
v kotel, ne da bi kuhar to opazil. Prišel je čas kosila.
Kuhar je dal vsakemu borcu kos mesa. Komandantu je
dal dva, toda eden je bil popolnoma črn. Komandant ga
je zgrabil za repček in ga vrget kuharju v obraz. Po-
tem ga je, pobral in ga pokazal vsem borcem. Vsi so se
do solz nasmejali. Bila je miška, ki jo je kuhar z me-
šalko napodil. Po kosilu, ko so borci odšli, je rekel ku-
har sam sebi: "Presneta reča, napovedala je dež, padala
je pa toča!"

Jožica Drole, VIII. raz.

STRAHOPEJNI ITALIJANI

Zelo rada poslušam mamo, ko mi pripoveduje, kako je bi-
lo pod Italijani. Večkrat mi je rekla, da so bili Itali-
jani strahopetci. Bili so se partizanov. Zato so propo-
vedali, da bi zvečer gorla luč v hišah. Morali so ime-
ti zaveze. V zvezi s tem mi je pripovedovala tole:
"Bilo je pozni. Oče je sedel na postaji, ker so odneta-
vali sneg. Zvečer se je vrnil domov zelo utrujen. Pove-
čerjali smo, nato si je umil noge. Ukazal mi je, naj zli-
jem vodo. Ojprla sem vrata in jo hitro zlila, nato pa
hitro zaprla, ker so Italijani začeli streljati v vrata.
Streljali so tudi na cesto, ki je vodila ob hišo.

Zgodaj zjutraj so prišli in vpili nad očetom, češ da ponóči prihajajo partizani v hišo. Ko smo jim dopovedali in pokazali leđ, ki se je naredil, ko smo ulili vođo, so z dolgimi nosovi odšli."

Takoj sem rekla mami, zakaj pa niso šli že takoj zvečer za partizani, če so bili prepričani, da so oni. "Mama mi je odgovorila: "Mar ti nisen rekla, da so strahopetci." Pri srčno sem se zasmejala. Potem smo se še dolgo v noč pogovarjali o dogodkih iz NOB. Tata pa mi je povedal nekaj dogodkov o življenju v izgnanstvu.

Ada Kovač, V. brazred

SPOMINI NA NOB

Bilo je nekega jesenskega popolnovega leta 1941. Oče je sedel za mizo v kajni sobi, kjer je pisal poročilo o stanju v vasi. To pisno naj bi odnesel partizanom. Med pisanjem se je ozrl skozi okno na cesto. Zastala mu je roka. Po cesti je korakala četa Nemcev. Hitro je skrnil poročilo in odšel iz sobice v kuhinjo. Takoj nato so se že zaslišali koraki v voži. V kuhinji so stopili Nemci. Nič ga niso vprašali, klo je, kajti in ali so vse podatke o njemu. Dobili so jih od napadenega kurirja. Oče, ki je vedel za kaj gre, je udaril z roko po mizi, češ da je nedolžen. To je Nemce znehčalo. In pustili bi ga na cesti, če ne bi stopil vres neki Italijan, ki je za vse vedel. Potem so ga odpeljali s karionom v Gorico. Tu je bil zaprt nekaj dni. Za tem so ga dali v živinske vagonc. Tiste, ki so se jim zleli sunkljivi so dali skupaj v vagon. Med njimi je bil tudi moj oče. Med potjo se mu je pripetilo mnogo dogodivščin, katere ne bom našteval, ker bi jih bilo preveč. eden dni so se po časi vozili proti Nerčiji. Čez teden dni so prišli v nemško taborišče "Euchenvald". Tu so bili zaprti dolgo časa. Tudi tuse mu je pripetilo mnogo dogodivščin. Bil je hud in raz, ujetniki so bili v raztrganih poletnih oblekah. Dobivali so izredno malo hrane, tako da so slabotnejši kralu popolnoma oslabei. Take so dali v krematorij. Tu di oče bi ne zdržal več, če ne bi prišli Rusi s svojo armado. Takoj so osvobodili izseljence in jih poslali s transportom v njihovo domovino. Ko je prišel oče domov, je bila njegova rojstna hiša požgana, a bil je venkar zadovoljen, da si je ohranil vsaj življenje.

Zdenko Torkar, VIII. raz.

ZABAVNI KOTIČEK

UČANKE

Je bel, je mehak,
če uteče a hriba, je težak,
otrokon v veselje postane možak,
povej, kdo je ta junak?

Poleti te boša, pozini te brije
vsak se takrat v zavetje rad skrije.
Poleti prinaša vonjavo dehteče,
poziri prinaša snežinko batoče.
Kdo sem, mi povej, da grez urne naprej?

IGRA V ŠOLSkih KLOPEH

Učitelj vpraša učenca:

"Koliko je deset in trideset?"

"Deset in trideset je pol enajstih", odgovori učenec.

Igor Pajntar, II. razred

- . - . - . -

Učiteljica je rekla Angelci, naj našteje tekočine.
Angelca pravi: "Tekočina je dvto, ker teče."

Kos Vinko, III. razred

- . - . - . -

Tine, zakaj si tako žalosten?
Cvek sem dobil, ker sem tri minute iskal Ameriko, Krištof Kolumb pa jo je lahko iskal tri mesece.

Klara Valentinčič, VI. r.

PREIZKUSE SVOJE ZNANJE

Katera dežela je lonovina kava?
Kje prilelajo največ riža?
Po kom se imenuje najvišja gora S. Amerike?
Kdo je prvi iznačal žarnice in kdo transformator?
Kateri so prvi odkrili Ameriko?
Kako se je imenovala mesto, kjer stoji danes New York?
Koliko je visok in kako se imenuje največji nebotačnik na svetu?
Kdo je prvi odkril mikrobo?
Kje in katera reka je popolnoma spremenila svojo strugo, v kateri je izgubilo življenje več milijonov ljudi?
Koliko planetov je v našem osončju?
Kaj je to Commonwealth?
Kdaj je šlo prvo živo bitje v vesolje in kako se je imenovalo?

Roman Kovač, VIII. raz.

NAŠI NAJMLAJŠI PIŠEJO

MUCA

MI IMAMO SIVO MUCO. ONA JE ZELO PRIDNA. ŽE TAKRAT JE
IMELA MLADE MUCKE. MLADIČE JE IMELA ZELO RADA SE
Z NJIMI IGRA IN PRI NJIH SPI.

MARJETA MIKŠIČ, I. RAZ.

GLASILO PIONIRSKEGA ODREDA
"FRANCE BEVK"
OSNOVNA ŠOLA "SIMON KOS"
P O D B R O

Glavni urednik: Majda Kos,
Odgovorna za tisk: Pavel Zenga, Darinka Pajnter,
Slika na naslovni strani: Nada Drole, VII. raz.

Cena posameznemu izvodu: 30 din.

NAŠI NAJMLAJŠI PIŠEJO

MUCA

MI IMAMO SIVO MUCO. ONA JE ZELO PRIDNA. ŽE TAKRAT JE
IMELA MLADE MUCKE. MLADIČE JE IMELA ZELO MNOGO. ONA SE
Z NJIMI IGA IN PRI NJIH SPI.

MARIJA MIKŠIČ, I. RAZRED

GLASILO PIONIŠKEGA ODREDA
"FRANCE BEVK"
OSNOVNA ŠOLA "SIMON KOS"
P O D B R D O

Glavni urednik: Mejda Kos,
Odgovorna za tisk: Pavel Zenga, Darinka Pajntar,
Slika na naslovnih strani: Nada Drole, VII. raz.

Cena posameznemu izvodu: 30 din.